

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

υπινστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἔτησία δρ. 8.—
Ἑξάμηνος 4,50
Τρίμηνος 2,50

Ἐξωτερικοῦ

Ἔτησία φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος 5,50
Τρίμηνος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 15. Ἐξωτερ. λ. 20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστον λελ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐφροσύνης δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολαῖον

Περίοδος Β'—Τόμος 25ος

Ἐν Ἀθήναις, 6 Ἰανουαρίου 1918

Ἔτος 40ον.—Ἀριθ. 6

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Δὲν τὸ ἐσκέπτετο μὲ τὰ σωτὰ του ὅπως δὴ πρὶν, ὁ καλὸς ναύτης προτιμοῦσε νὰ πᾶνε τώρα νὰ προγευματίσουν στὸ πλοῖο. Ὁ δρόμος ἄλλως τὴν ἦταν χαρᾶν μένος, καὶ ὅχι πολὺ μακρὺς, — μὲλεις ἕνα μίλλι. Ξεκίνησαν λοιπὸν ἀπὸ τὸ δάσος, ὅπου γίδες καὶ χοῖροι ἐξακολουθοῦσαν νὰ φεύγουν ἔμπροστὰ τοὺς κατὰ ἑκατοντάδες. Ὑστερ' ἀπὸ εἴκοσι λεπτά, ὁ Πέγκροφ καὶ οἱ σύντροφοί του ξαναεῖδαν τὴ δυτικὴ ἀκτὴ τοῦ νησιοῦ καὶ τὸν «Καλότυχον» ἀγκυροβολημένο ἐκεῖ ποῦ τὸν εἶχαν ἀφίστη.

Ὁ Πέγκροφ δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα στενάγμον ἀνακουρίσεως. Ἐπιτέλους παιδί του ἦταν τὸ καίκι ἐκεῖνο καί, σὰν πατέρας, εἶχε τὸ δικαίωμα νάνησυχῇ περισσότερο καὶ ἀπ' ὅ,τι ἔπρεπε...

Μπήκαν μέσα καὶ ἔφαγαν καλά, ὥστε νὰ μὴν ἔχουν ἀνάγκη νὰ ξαναφάγουν σὲ λίγο. Ὑστερα ξανακίνησαν πάλι γιὰ τὴν γενικήρευνα ποῦ εἶχαν ἀποφασίσῃ.

Τὸ πιθανώτερον ἦταν ὅτι ὁ μονακρὶβος κάτοικος τοῦ νησιοῦ ἐκεῖνου εἶχε πεθάνῃ. Ὡστε μᾶλλον νεκροῦ παρά ζωντανοῦ ἔψαχναν τώρα νὰ βροῦν τὰ ἴχνη. Ἀλλὰ τοῦ κάκου ξόδεψαν τὴ μισὴ σχεδὸν μέρα, τοῦ κάκου ἐξερεύνησαν ὅλες ἐκεῖνες τὴς συστάδες τῶν δένδρων ποῦ σκέπαζαν τὸ νησί! Ἀναγκάσθησαν τότε νὰ παραδεχθοῦν ὅτι, καὶ ἂν ναυαγὸς εἶχε πεθάνῃ, δὲν ἔμενε τώρα πιά οὔτε ἴχνος ἀπὸ τὸ πτώμα του. Κάποιο ἀγρίμι,

σαρκοβέρο, θὰ τὸ εἶχε φάῃ ὥς τὸ τελευταῖον κοκκαλάκι!

Ὁ Πέγκροφ καὶ οἱ σύντροφοί του, στῆς δυὸ μετὰ τὸ μεσημέρι, ξαπλώθηκαν κάτω ἀπὸ πεῦκα, γιὰ νὰ ξεκουρασθοῦν λίγες στιγμές.

— Αὔριο, πρωτὶ-πρωτὶ, φεύγουμε! εἶπε ὁ καπετάνιος.

— Καὶ μοῦ φαίνεται, ἔμπροσθεν ὁ Χάρμπερτ, ὅτι χωρὶς καμμία τύψη, μπορούμε

νὰ πάρουμε μαζί μας τὰ πράγματα τοῦ μακαρίτη...

— Ναι, βέβαια, ἐπιδοκίμασε ὁ Πέγκροφ. Ἐμεῖς εἴμαστε τώρα οἱ φυσικοὶ τοῦ κληρονόμου.

— Σωστά, εἶπε καὶ ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ. Τὰ ὅπλα καὶ τὰ ἐργαλεῖα θὰ συμπληρώσουν τὰ ὑπάρχοντα στὸ Γρανίτινο Παλάτι. Καὶ τὸ πῖδ πολὺτιμο ἀπ' ὅλα εἶνε τὸ βαρελάκι τῆς μπαρουτῆς καὶ τοῦ μολυβιοῦ.

— Να μὴν ξεχάσουμε ὁμῶς, ὑπέλαβε ὁ Πέγκροφ, νὰ πιάσουμε καὶ κανένα ζευγάρι ἀπ' αὐτὰ τα γουρουνάκια, ποῦ δὲν ὑπάρχουν στὸ νησί μας.

— Καὶ νὰ μαζέψουμε ἀπ' αὐτοὺς τοὺς σπόρους, ἔμπροσθεν ὁ Χάρμπερτ, ποῦ θὰ μᾶς δώσουν ὅλα τὰ λαχανικά τοῦ παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου κόσμου.

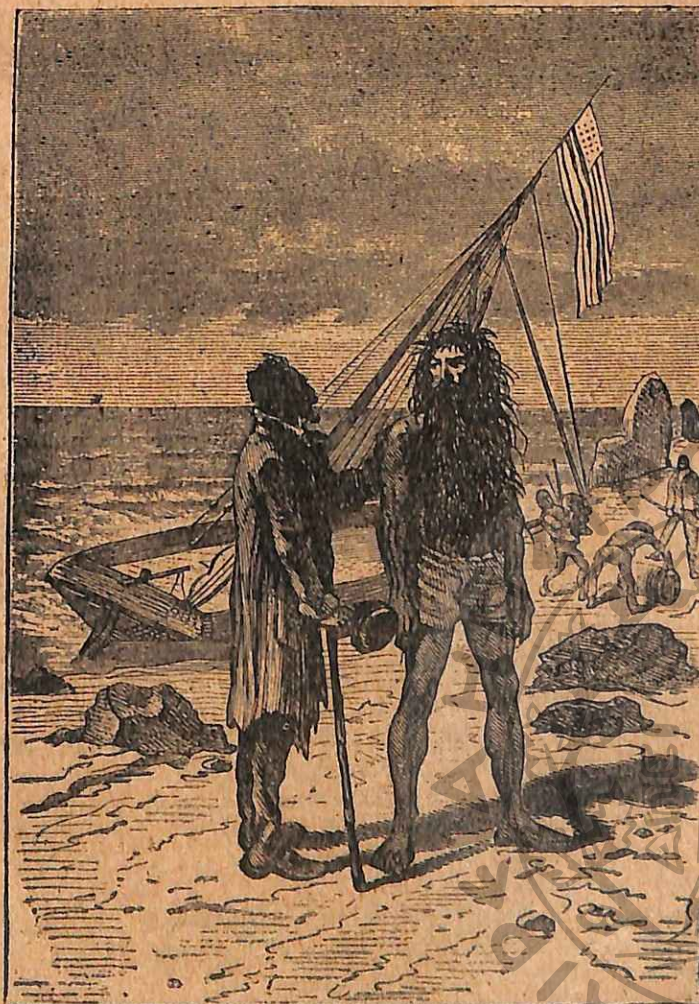
— Τότε λοιπὸν, εἶπε ὁ δημοσιογράφος, ἄς μείνουμε ἀκόμη μιὰ μέρα, γιὰ νὰ μαζέψουμε ὅ,τι χρήσιμο ἔχει ἡ νῆσος Θαβώρ.

— Ὅχι, κύριε Σπίλεττ, ἀποκρίθηκε ὁ καπετάνιος. Θα σᾶς παρακαλοῦσα νὰ φύγουμε αὔριο τὰ χαράματα. Ὁ καιρὸς ἔχει διαθέσι νὰ γυρίσῃ καί, ἀφοῦ γυρίζουμε καὶ μεῖς, θὰ τὸν ἔχουμε πάλι πρῶτα, ὅπως τὸν εἶχαμε καὶ στὸν ἐρχομό.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν! εἶπε ὁ Χάρμπερτ, σηκώνόμενος. Ἄς μὴ χάνουμε καιρὸ.

— Ναί, ἄς μὴ χάνουμε καιρὸ. Σὺ, Χάρμπερτ, μαζέψε τοὺς σπόρους, ποῦ τοὺς γνωρίζεις καλλίτερα καί. Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ κ. Σπίλεττ καὶ ἐγὼ θὰ πάμε νὰ κυνηγήσουμε γουρουνάκια καί, μολονότι μᾶς λείπει ὁ Τόπ, ἐλπίζω νὰ τσακώσουμε μερικά ζωντανά.

Ὁ Χάρμπερτ πῆρε τότε τὸ

«Ὁ Κύριος Σμίθ τὸν ἄγγιξε στὸν ὦμο...»

μονοπάτι, που θα τον έδραζε στο καλ-
λιεργημένο μέρος του νησιού, ενώ ο ναύ-
της κι' ο δημοσιογράφος ξεκίνησαν για
τὸ δάσος.

Πολυάριθμοι χοίροι έφευγαν πάλι
μπροστά τους. Τὰ ζῶα αὐτά, ἐκτάκτως
εὐκίνητα, δὲν εἰδειχναν καμμία διάθεσι νὰ
σταθεύουν νὰ τὰ πλησιάσῃ κυνηγός· ὁ Σπί-
λεττ όμως κι' ὁ Πέγκροφ κατῳρῶσαν νὰ
πιάσουν ἕνα ζευγάρι ποὺ εἶχε χωθῇ ἕνα
θάμνο πυκνὸ, ὅταν ἀξάφνα ἀκούστηκαν
κάτι φωνές ἀπὸ τὰ βορεῖνα τοῦ νησιού.
Μὲ τῆς φωνές αὐτές ἀνακατεῦνταν καὶ
κάτι φρικτὰ στριγγιλίσματα, ποὺ δὲν εἶ-
χαν τίποτε τὸ ἀνθρώπινο.

Ὁ Σπίλεττ κι' ὁ Πέγκροφ σηκώθηκαν
εὐθὺς κι' οἱ χοῖροι ἐπωφελήθηκαν γιὰ νὰ τὸ
σκάσουν, ἐνῶ ὁ ναύτης ἐτοίμαζε σχοινιά
γιὰ νὰ τοὺς δέτῃ.

— Ἡ φωνὴ τοῦ Χάρμπερτ!

— Ἀς τρέξουμε!

Καὶ μ' ὅλη τὴ γρηγοράδα τῶν ποδιῶν
τους, ἔτρεξαν ἔκ· οἱ δύο πρὸς τὸ μέρος
ἀπ' ὅπου εἰδύναν ἡ φωνές.

Ἐκαμαν πολὺ καλὰ νὰ τρέξουν, γιατί,
μόλις ἐστρίψαν τὸ μονοπάτι, ἐκεῖ κοντὰ
ἕν ἄδενδρο μέρος τοῦ δάσους, εἶδαν
τὸν Χάρμπερτ πεσμένο κάτω (*) κι' ἀπὸ
πάνω τοῦ ἐν ἀνθρώπομορφο ζῶο, γιγαν-
τιαστὸ πῖθηκος βέβαια, ποὺ ἐτοιμάζετο νὰ
τὸν κτυπήσῃ ἀσχημα, νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Χωρὶς νὰ χάσουν στιγμή, ὁ Σπίλεττ
κι' ὁ Πέγκροφ χύθηκαν ἀπάνω στὸ τέρας
ἐκεῖνο, τὸ ἀρπάξαν, τοῦ τράβηξαν τὸν
Χάρμπερτ ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τὸ κράτησαν
γερά. Ἀνδρες δυνατοὶ κι' οἱ δύο, δὲν ἐ-
δυσκολεύθηκαν, μ' ὅλη τοῦ τὴν ἀντίστασι,
νὰ τὸ καταβάλουν καὶ νὰ τὸ δέσουν μὲ τὸ
σχοινὶ ποὺ εἶχαν γιὰ τοὺς χοίρους, σὲ
τρόπο ποὺ νὰ μὴ μπορῇ πιά νὰ κάμῃ τὸ
ἐλάχιστο κίνημα.

— Σ' ἐκτύπησε, Χάρμπερτ; ρώτησε ὁ
Γεδεὼν Σπίλεττ.

— Ὁχι, ὄχι!

— Θὰ σὲ σκότωνε ὁ παληοπῖθηκος!
ἔκαμε ὁ Πέγκροφ.

— Μὰ δὲν εἶνε πῖθηκος! ἀποκρίθηκε
ὁ μικρός.

Τότε μόνον ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ κι' ὁ
Πέγκροφ ἐκύτταξαν καλὰ τὸ παράξενο
«ζῶο» ποὺ ἦταν πεσμένο κεῖ-χάμω.

Ἀλήθεια, δὲν ἦταν πῖθηκος! Ἦταν
πλάσμα ἀνθρώπινο, ἦταν ἄνθρωπος! Ἀλλὰ
τί ἄνθρωπος!... Ἕνας ἀγριάνθρωπος ἕς
ὅλη τὴ σημασία τῆς λέξεως ἢ, ἀκόμη
φοβερώτερο, ἕνας ἄνθρωπος ποὺ εἶχε πῆσῃ
στὴν ἐσχάτη ἀποκτίνῃσι!

Φουντωτὰ ἀγριόμαλλα, γένεια μακρὰ
ὡς τὴν κοιλιά, σῶμα ὀλόγυμνο, μ' ἕνα
κουρέλι μόνο στὴ μέση, μάτια ἀγρία, χέ-
ρια πλώρια, νύχια μακρότατα, χρῶμα
σκοτεινὸ σὰν τῆς σκολάτας καὶ πόδια
σκληρὰ σὰ νάταν καμωμένα ἀπὸ κέρατο.
Τέτοιο ἦταν τὸ σικτρὸ πλάσμα, ποὺ ἔπρε-

(*) Τὸ εἶκον προηγ. φύλλου, σελ. 37.

πε ὅμως νὰ τὸ λέγουν ἄνθρωπο! Μέσα
στὸ σῶμα αὐτὸ ὑπῆρχε ἀκόμη ψυχὴ ἄν-
θρωπίνη ἢ μόνο τὸ χυδαῖο ἐνστικτο τοῦ
ζῶου, τοῦ κτίνους;

— Μ' αὐτὸς δὲν εἶνε ἄνθρωπος! εἶπε
ὁ Πέγκροφ. Μπορεῖ νὰ ἦταν μιὰ φορά.

— Ἀλήθεια, ἀποκρίθηκε ὁ Γεδεὼν
Σπίλεττ. Ἐπαψε νὰ εἶνε πρὸ πολλοῦ.

— Αὐτὸς νὰ εἶνε ἀρὰ γε ὁ ναυαγός;
ρώτησε ὁ Χάρμπερτ.

— Αὐτὸς δυστυχῶς! ἀποκρίθηκε ὁ δη-
μοσιογράφος.

Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία. Τὸ τέρας ἐκεῖνο
ἦταν ὁ ναυαγός, πολιτισμένος βέβαια ἄν-
θρωπος ἄλλοτε, ποὺ ἡ ἐρμημία ὅμως, ἡ
ἀπομόνωσις, τὸν εἶχαν ἐξαγριώσῃ καὶ
ἀποκτηνώσῃ. Ἀναρῶντες φόβῳ, εἰδύναν
ἀπὸ τὸν λάρυγγά του, ἀπὸ τὰ δόντια του,
σκληρὰ κι' αὐτὰ σὰν δόντια σαρκολόρου,
καμωμένα γιὰ νὰ μασοῦν κρέας ὥμο. Ἡ
μνήμη θὰ τὸν εἶχε ἀρίστη βέβαια πρὸ
πολλοῦ καὶ πρὸ πολλοῦ ἐπίσης θὰ εἶχε
ξεμάθῃ νὰ μεταχειρίζεται τὰ ἐργαλεία
του, τὰ ὅπλα του, τὰ ρούχια του, τὰ πάντα.
Δὲν θάξερε οὔτε νὰνάθῃ φωτιά. Ἦταν
εὐρωστός, δυνατός, εὐκίνητος· τὰ σωμα-
τικά του ὅμως προτερήματα εἶχαν ἀνα-
πτυχθῇ εἰς βάρος τῶν ψυχικῶν.

Ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ τοῦ μίλησε... Δὲν
τοῦ ἀποκρίθηκε, σὰ νὰ μὴ τὸν ἀκουσε
καθόλου. Κι' ὅμως, ὅταν ὁ δημοσιογρά-
φος τὸν ἐκύτταξε καλὰ στὰ μάτια, τοῦ
φάνηκε ὅτι τὸ λογικὸ δὲν εἶχε σβυσθῇ
μέσα του ὀλότελα.

Τώρα ἐστέκετο ἥσυχος. Δὲν πολεμοῦσε
πιά νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὰ δεσμά του.
Γιατί ἀρὰ γε; Τόσο τὸν εἶχε καταπλήξῃ,
τὸν εἶχ' ἐκμηδενίσῃ ἡ παρουσία τῶν ἄν-
θρώπων ἐκείνων; Ἐκνέδρισκε μέσα του
μιὰ φευγαλέα, ἀμυδρὴ ἀνάμνησι, ποὺ τοῦ
εἶλεγε ὅτι κι' αὐτὸς μιὰ φορά ἦταν ὁμοίος
τους; Κι' ἂν τὸν ἀφῖναν τώρα ἐλεύθερο,
τί θάκανε; Ὁ Χάρμπερτ νὰ φύγῃ ἢ θά-
μενε κοντὰ τοὺς;

— Ἰσως ἀλλὰ δὲν ἔκαμαν τὸ πείραμα.
Κι' ἀφοῦ τὸν ἐξέτασε καλὰ, ὁ Γεδεὼν
Σπίλεττ εἶπε:

— Ὅποιος κι' ἂν εἶνε, ὅτι κι' ἂν
εἶνε, τὸ χρέος μας εἶνε νὰ τὸν πάρουμε
μαζί μας στὴ νῆσο Λίγκολν.

— Ναί, ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Χάρμπερτ·
καὶ σιγὰ-σιγὰ, μὲ τῆς περιποιήσεις, μπο-
ρεῖ νὰ τοῦ ξανάλθῃ τὸ λογικὸ, νὰ ξανα-
γίγῃ ἄνθρωπος.

— Ἡ ψυχὴ δὲν πεθαίνει, ὑπέλαβε ὁ
δημοσιογράφος· καὶ θάταν μεγάλη ἱκανο-
ποίησι γιὰ μᾶς, νὰ ἀποσπᾶσμε ἀπὸ τὴν
κτίνῃ αὐτὴ τὸ πλάσμα τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Πέγκροφ κινῶσε τὸ κεφάλι του μ'
ἀμφιβολία.

— Ὅπωςδήποτε πρέπει νὰ δοκιμάσουμε,
ἐπρόσθεσε ὁ δημοσιογράφος. Ὁ ἀνθρωπι-
σμός μᾶς τὸ ἐπιβάλλει.

Αὐτὸ, πραγματικῶς, ἦταν τὸ καθήκον
ἀνθρώπων πολιτισμένων καὶ χριστιανῶν.

Τὸ ἀναγνώρισαν κι' ἦταν βέβαιοι ὅτι ὁ
Κύρος Σμιθ θὰ τοὺς ἐπιδοκίμαζε.

— Θὰ τὸν ἀφίσουμε δεμένο; ρώτησε
ὁ ναύτης.

— Νὰ τοῦ λύσουμε τὰ πόδια, γιὰ νὰ
περπατῇ; ἐπρότεινε ὁ Χάρμπερτ.

— Ἀς δοκιμάσουμε! ἀποκρίθηκε ὁ
Πέγκροφ.

Τοῦ ἔλυσαν τότε τὰ πόδια, τοῦ ἄφι-
σαν ὅμως τὰ χέρια δεμένα καλὰ. Ση-
κώθηκε μόνος του καὶ δὲν εἰδεῖξε καμ-
μιὰ διάθεσι νὰ φύγῃ. Τὰ ζωώδη μά-
τια του ἐτόξευαν βλέμμα ἐξῆ πρὸς τοὺς
τρεις ἄνθρώπους ποὺ περπατοῦσαν κοντὰ
του καὶ τίποτα δὲν μαρτυροῦσε ὅτι κα-
ταλάβαινε ἢ θυμοῦνταν... Ἕνα σφύριγ-
μα ἐξακολουθητικὸ ἐδύναιε ἀπὸ τὰ
χεῖλη του, τὸ πρόσωπό του ἦταν ἀγριε-
μένο, δὲν τοὺς ἀντιστέκετο ὅμως καθόλου.

Ὁ δημοσιογράφος εἶπε νὰ τὸν ὀδηγή-
σουν πρῶτα στὸ σπίτι του. Ἰσως ἡ θέα
τῶν πραγμάτων ἐκείνων, ποὺ ἦταν μιὰ
φορὰ δικὰ του, θὰ τοῦ ἔκαμνε κάποιαν ἐν-
τύπωσι. Ἰσως δὲν ἐχρειάζετο παρὰ μιὰ
σπίθα, γιὰ νὰ φωτισθῇ ἡ σκοτισμένη του
διάνοια, γιὰ νὰ ξανανάψῃ ἡ σβυσμένη
ψυχὴ του.

Τὸ σπιτάκι δὲν ἦταν μακρὺ. Σὲ λί-
γα λεπτὰ ἔφθασαν ἐκεῖ ὅλοι. Τίποτα
ὅμως δὲν ἀναγνώρισε ὁ δυστυχισμένος
ὁ ναυαγός! Τὴν παραμικρὴ συγκίνησι
δὲν εἰδεῖξε μέσα στὴν κἀμαρα ἐκείνη,
ὅπου κατοικοῦσε μιὰ φορά...

Ἡ κατάστασι τοῦ μαρτυροῦσε ὅτι
θάταν φυλακισμένος πολὺν καιρὸ στὸ νη-
σάκι ἐκεῖνο, ὅπου εἶχε ἀποβιβασθῇ λογι-
κὸς ἄνθρωπος καὶ σιγὰ-σιγὰ εἶχε κα-
ταντῆσῃ κτίνος.

Ὁ δημοσιογράφος σκέφθηκε τότε ὅτι
μιὰ καλὴ φωτιά, μιὰ φωτιά ἀπὸ ἐκεῖ-
νες ποὺ τραβοῦν καὶ τὰ ζῶα, κάτι θὰ
μποροῦσε νὰ τοῦ ξυπνήσῃ. Κι' ἔρριξε στὸ
τῆξάκι, ποὺ δὲν εἶχε σβύσῃ ἀκόμη, ὅλα
τὰ ξύλα ποὺ ὑπῆρχαν στὸ σπίτι.

Στὴν ἀρχή, μιὰ στιγμή, ἡ λαμπρὴ
φλόγα ἐκίνησε τὴν προσοχὴ τοῦ δυστυχι-
σμένου ἐκείνου. Ἀλλὰ εὐθὺς ἐπείτα, μὲ
σβυσμένο βλέμμα, ξανάπεσε στὴν πρώτη
του ἀναισθησίᾳ.

Εἶδαν ὅτι δὲν εἶχαν νὰ κάμουν ἄλλο,
γιὰ τὴν ὥρα τοῦλάχιστο, παρὰ νὰ τὸν
μεταφέρουν στὸν «Καλότυχο».

Τὸν ἄρτησαν στὸ πλοῖο μὲ τὸν Πέγ-
κροφ, γιατί ὁ Σπίλεττ κι' ὁ Χάρμπερτ
ξαναβγῆκαν στὸ νησάκι γιὰ νὰ τελειώ-
σουν τῆς δουλειῆς τους. Ἰστέρ' ἀπὸ
λίγες ὥρες γύρισαν στὰ κρογιαλὶ μὲ τὰ
πράγματα καὶ τὰ ὅπλα τοῦ ναυαγοῦ, μὲ
σπόρους λαχνικῶν, μὲ λίγο κυνῆγι καὶ
μὲ δυὸ ζεύγη χοίρους ζωντανούς. Τὰ
φόρτωσαν ὅλα στὸ πλοῖο, ποὺ ἐτοιμά-
σθηκε νὰ σηκώσῃ τὴν ἄγκυρα ἅμα θὰ
ἐγίνετο αἰσθητὴ ἡ πρωὶνὴ παλίρροια.

Ὁ αἰχμάλωτος εἶχε τοποθετηθῇ στὴν
κἀμαρα τῆς πρύμνης, ὅπου ἔμενε ἥσυχος,
(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ἩΝ ἡμέρα ἴσα ἴσα
ποὺ ὁ ἕνας εὐχουν-
ταν στὸν ἄλλον Εὐ-
τυχία κι' ἡ λέξι
αὐτὴ ἦταν στὸ στό-
μα μεγάλων καὶ μι-
κρῶν, ὡραία σύμ-
πτωσις νὰ βρῇ ἡ Δια-
πλασις καὶ νὰ δημοσι-
σιεῖται τὸ «Σταμνὶ τῆς
Ζωῆς», ἕνα ποιηματάκι
ἀπὸ τὰ «Σπασμένα Μάρ-
μαρα», τὸ καινούργιο
βιβλίον τοῦ κ. Ι. Πολέμη. Πολὺ
ἐπικαιρὸ τὸ ποιηματάκι αὐτό,
ἀφοῦ γιὰ τὴν Εὐτυχία μιλεῖ,
τὴν Εὐτυχία παριστάνει. Καὶ

τί ὡμορφα, τί πιστά! Ὁ ποιητὴς τὴν
φαντάζεται σὰ μιὰ θρύση ποὺ τρέχει
ὀλοένα. Ὁ ἄνθρωπος πηγαίνει μ' ἕνα
σταμνί, — τὸ σταμνὶ τῆς ζωῆς του, — καὶ
θέλει νὰ τὸ γεμίσῃ ὅλο ἀπὸ τὴ βρύση
τῆς Εὐτυχίας. Ἀλλὰ τὸ γέμισμα δὲν
εἶνε καθόλου εὐκόλο! Ἡ βρύση δὲν
ἔχει παρὰ ἕνα μονάχα κρουνοῦ, κι' ὁ
κρουνοῦς αὐτὸς εἶνε ἀναποδός, ἀπίστευτα
στενὸς καὶ φράζει κάθε τόσο. Ἐτσι τὸ
νερὸ στάζει λιγοστὸ, στάλα-στάλα, κι'
ὁ ἄνθρωπος πρέπει νάχῃ μεγάλη ὑπο-
μονὴ γιὰ νὰ γεμίσῃ ἀπὸ τῆς σταξίης τῆς
βρύσης ὅλο τὸ σταμνὶ του.

Ἀλλὰ δὲν εἶνε μόνο τὸ γέμισμα δύ-
σκολο. Ἀκόμη πῶς δύσκολο εἶνε νὰ κρα-
τηθῇ τὸ σταμνὶ γεμάτο. Γιατί τὸ στα-
μνὶ αὐτὸ εἶνε ξέβαθο κι' ἔχει στόμα ἀπί-
στευτα πλατὺ. Τὸ παραμικρὸ ἀδέξιο
κίνημα νὰ κάμῃ ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὸ
κρατεῖ, πᾶσι τὸ νερὸ του ὅλο, χύνεται
ὡς τὴν τελευταία σταλιά. Σὲ μιὰ στιγ-
μὴ χάνεται ὅτι μᾶζους κανεὶς ὑπομο-
νητικὰ τόσον καιρὸ. Ὅσο βραδύ τὸ γέ-
μισμα, τόσο ταχὺ τὸ ἀδειασμα. Ὁ κρου-
νοῦς τῆς βρύσης στενός, τὸ στόμα τοῦ
σταμνιοῦ πλατὺ.

Κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους φιλοσό-
φους, ὁ Πλάτων νομίζω, μ' ἕνα τέτοιο
σταμνὶ παραβάλλει τὰ ζωῆρα, τὰ ἔξυπνα,
μὰ κάπως ἐπιπόλαια παιδιά, ποὺ μὲ τὴ
μεγαλειτέρη εὐκολία τὰ παίρνουν ὅλα, μὰ
καί μὲ τὴ μεγαλειτέρη εὐκολία τὰ ξεχνοῦν.
Σταμνὶ π λ α τ ὺ σ τ ο μ α. Ἐνῶ τὰ
σοβαρά παιδιά, τὰ φρόνιμα, τὰ προσηκτικὰ
κι' ἐπιμελῆ, εἶνε σὰν τὰ στενόστομα στα-
μνιά, ποὺ ὅσο δύσκολα γεμίζουν, τόσο
δύσκολα κι' ἀδειάζουν. Ὅποιος δηλαδὴ
μαθαίνει κάτι τι μὲ κόπο, τὸ θυμάται,
τὸ κρατεῖ περισσότερο, ἀπὸ ἕνα ἄλλον
ποὺ θὰ τάρπαζε στὸν ἀέρα. Ὁ κ. Πο-
λέμης, βλέπετε, κάμνει μιὰ ἄλλη ἐφαρ-
μογὴ τῆς τῆς κλασσικῆς παροιμιώ-
σεως. Μὲ τὸ πλατύστομο σταμνὶ παρα-

βάλλει τὸν ἄνθρωπο τὸν γεμάτο εὐτυ-
χίᾳ, γιατί μὲ τὴν παραμικρὴ ἀπροσεξία
μπορεῖ νὰ τὴν χάσῃ ὅλη διαμίδς, τόσο
εὐκόλα, ὅσο δύσκολα τὴν ἀπέκτησε.

Κι' ἐτσι εἶνε. Αὐτὸ τὸ ποιηματάκι
τοῦ κ. Πολέμη συνοψίζει ὅλη τὴ ζωὴ τοῦ
ἀνθρώπου. Μὲ μεγάλη ὑπομονὴ καθένας
μαζεύει, δηλαδὴ προτομαζεύει τὴν εὐτυχία
του. Ἀπὸ μικρός, ἀπὸ παιδί, ἀπὸ νέος,
κοπιᾶζει, γιὰ νὰ μάθῃ γράμματα, γιὰ
νὰ μάθῃ κόσμο, γιὰ νὰποκτήσῃ γνώσεις,
πλοῦτο, ὑπόληψι, φίλους, φῆμη, δόξα
καὶ κάθε ἀγαθὸ τῆς ζωῆς. Ἐπιτέλους
εἶν' εὐτυχισμένος. Τὸ σταμνὶ τοῦ ἐγέμισε.
Ἀλλὰ τότε ἴσα-ἴσα τοῦ χρειάζεται ἡ
μεγαλειτέρη προσοχή! Νὰ κρατῇ γε-
μάτο αὐτὸ τὸ σταμνί. Μιὰ ἀπροσεξία, καὶ
πᾶσι ὁ πλοῦτός του. Μιὰ ἀνοησία καὶ πετᾷ
ἡ φῆμη του. Μιὰ ἀδυναμία καὶ κηλιδώ-
νεται τὸ νομὰ του. Τὸ σταμνὶ ἀδειασε, ἡ
Εὐτυχία ἐχάθη. Νὰ πᾶν πάλι στὴ
βρύση, νὰ γεμίσῃ ἐξ ἀρχῆς; — Ἐ, δὲν
εἶνε τόσο εὐκόλο! Ὁ ἄνθρωπος δὲν
εἶνε πιά παιδί, δὲν εἶνε πιά νέος. Μιὰ
φορὰ γεμίσει τὸ σταμνὶ μὲ τὸν ἀνθρώ-
πινο κόπο, μὲ τὴν ἀνθρώπινη ἐπιμονή.
Νὰ ξαναγεμίσῃ, θάταν κάτι ὑπεράν-
θρωπο. Γι' αὐτὸ σπάνια, πολὺ σπάνια,
βλέπουμε στὸν κόσμον ἄνθρώπους, ποὺ
δυστυχῆταν μιὰ φορὰ ἀπὸ τὸ κεφάλι
τους, νὰ ξαναγίνονταν εὐτυχισμένοι.

Σεῖς, ἀγαπητοί μου, γεμίζετε ὀλοένα
τὸ σταμνὶ τῆς ζωῆς σας μὲ τὸ νερὸ τῆς
Εὐτυχίας. Πρέπει νάχετε ὕ π ο μ ο ν ῆ.
Νὰ μὴ σᾶς ἀπελπίξῃ ὁ στενός κι' ἀνά-
ποδος κρουνοῦς τῆς βρύσης, ποὺ τρέχει
στάλα-στάλα καὶ φράζει κάθε τόσο. Μὲ
τὴν ὑπομονή, μὲ τὴν ὑπομονή, τὸ στα-
μνὶ σας θὰ γεμίσῃ. Καὶ θὰ πῆτε στὴ
ζωὴ εὐτυχισμένοι. Ἀλλὰ τότε πρέπει
νάχετε τὴ μεγαλειτέρη π ρ ο σ ο χ ῆ.
Θυμᾶστε πάντα τ' ὡραῖο ποιηματάκι:
Τὸ στόμα τοῦ σταμνιοῦ εἶνε πλατὺ καὶ
τὸ νερὸ χύνεται εὐκόλα. Μὴν πῆτε
ποτέ, ὅπου κι' ἂν φθάσετε, «ἐξασφαλί-
σθηκα γιὰ πάντα». Μόνο ἡ ἀκοίμητη
προσοχή σας θὰ κρατῇ τὸ σταμνὶ σὲ
τέτοιον τρόπο, ποὺ νὰ μὴ χύνεται σταλιά.

Σας ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΤΑ ΑΓΡΥΠΝΑ ΑΣΤΡΑ

— Ἐκεῖ! Πρὸς τὰ ἐκεῖ! Ποῦ ἐκεῖ!

Ὀὐρανὸ

Κάτι μὲ δεσμεύει καὶ μὲ πνίγει,
σὰν ἐπὶ φυλακῇ·
κάτι τρίζει μέσα μου νὰ φύγῃ,
νὰ πετάξῃ «ἐκεῖ»!

— Ἀστρά σιωπηλὰ κι' ἀγαπημένα,
τοῦ Οὐρανοῦ χαρὰ,
ποῦ μὲς ἐπὶ νερὰ τὰ ἡσυχασμένα,
ἡ ὄψις σας γλιστρεῖ καὶ σπασοταρᾷ,
πᾶς τε με ἐπὶ λήθῃ σας καὶ μένα,
ἐπὶ γαλήνῃ, ποῦ σὰς κυβερνᾷ,
ἀστρά σιωπηλὰ κι' ἀγρυπνισμένα,
σὺμπονα ματάκια μακρινὰ!

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

[ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ ΥΠΟ Ο' NEVES]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Ο σκύλος του βοσκῆ

Τὴν ἄλλη μέρα, πρωί-πρωί, ὁ στρατηγὸς ἔφερε ἑστους ἀνεψιούς του εἰδήσεις γιὰ τὸν προστατευμένον τους. Ἦταν καλλίτερα, ἢ ἀδυναμία ὅμως δὲν τοῦ ἐπέτρεπε ἀκόμη νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Ἐπειτα τοὺς πῆρε νὰ κάμουν ἕνα περίπατο στοὺς λόφους, ποὺ τριγυρίζουν τὴν κοιλάδα, βεβαιῶντων μὲ γέλια, ὅτι ἐκεῖ τοῦλάχιστο δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ παντήσουν λύκους.

Τὰ δύο ἀδελφία κι' ὁ θεὸς τους περπάτησαν πολὺ. Εἶχαν κουρασθῇ ἀπὸ τὸ σκαρφάλωμα στὰ κατσάβραχα ἐκεῖνα, ὅταν ἔφθασαν ἐπιτέλους ἔς ἕνα μικρὸ ὄροπέδιο, σκεπασμένο μὲ χλόη καὶ καταλλήλотаτο γιὰ νὰ τοὺς ξεκουράσῃ. Ἀπλῶσαν λοιπὸν στὰ χόρτα τὴν ταξιδιωτικὴν κουβέρτα ποὺ εἶχε τὴν πρόνοιαν νὰ πάρῃ μαζί του ὁ στρατηγός, κι' ἐκάθισαν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνη, ἡ σιωπὴ τῶν βουνῶν ἐταράχθη ἀπὸ φαιδρά κουνουτσίσματα. Ὁλόκληρο κοπάδι ἀπὸ γίδες τῶν Πυρηναίων, μαῦρες καὶ μαλλιάρες, ἀνέβαινε τὸ φαράγγι. Ἐνας πελώριος τράγος ἐπροπορεύετο σὰν ὀδηγὸς κι' ἄμα ἐπρόβαλε στὸ πράσινο ὄροπέδιο, στάθηκε καί, μὲ τὰ γυαλιστερά του μάτια, κύτταξε σὰ θυμωμένος τοὺς ξένους, ποὺ τοῦ εἶχαν καταπατήσει τὸ χωράφι.

Ἀπὸ πίσω, ἕνα ἄλλο πελώριο ζῶο συνώδευε τὸ κοπάδι.

Μόλις τὸ εἶδε, ὁ Δάγκλας τινάχθηκε ὀρθὸς κι' ἄρπαξε τὸ σιδερένιο του μπαστούνι.

— Ἐνας λύκος! ἐφώναξε.

Ἐνας λύκος. (*)

Πραγματικῶς, τὸ ζῶο ἐκεῖνο, ποὺ εἰδείνε δύο σειρὰς φοβερῶν δοντιῶν κι' εἶχε μουσούδα μυτερή, ἔμοιαζε τόσο πολὺ μὲ λύκο, ὥστε κι' ἕνας ἄλλος, πρὶν ἔμπειρος, μπερσοῦσε νὰ γελασθῇ. Ἀλλὰ ὁ Δόναλδ ἔκαμε τὴ σκέψιν:

— Ἐνας λύκος δὲν θακοιλοῦσε βέβαια ἔτσι ἕνα κοπάδι. Ἀλλοιῶτα ἢ γίδες θὰ φαίνονταν πρὶν τρομαγμένες ἀπὸ τὸν Δάγκλας. Εἶνε σκυλί.

Καί τεῖνων τὸ ἕνα του χέρι πρὸς τὸ ζῶο, ἐνῶ μὲ τὸ ἄλλο κτυποῦσε τὸ γονατὸ του, ἐφώναξε:

— Μοῦργο!... Μοῦργο!... Ἐλα δῶ!...

Ὁ σκύλος, ποὺ πραγματικῶς ὠνομάζετο Μοῦργος, ὅπως τὰ τρία τέταρτα τῶν τοσπανόσκυλων, κύτταξε τὸν Δόναλδ, σάντι εὐχάριστῆμένος κι' ἐπλη-

σίασε, κουνῶν τὴ φουντωτὴ του οὐρά.

Τὴν ἴδια στιγμὴν ἔφθασε κι' ὁ βοσκός, γρασιῶδες κι' αὐτὸς σὰν τὸ κοπάδι του. Βαθυμελάχροινος, μὲ κατάμαυρα μαλλιά, μὲ κορμὶ ψηλὸ καὶ λεπτὸ, μὲ κόκκινο ζουνάρι καὶ μὲ μεγάλο, πλατύγυρο καπέλλο, φερεμένο στραβά, θύμιζε τοὺς γιδοβοσκούς ἐκείνους ποὺ τόσο συχνὰ ἀπαντοῦσε ὁ Δὸν Κιχώτης κι' ὁ πιστὸς του Σάντος Πάνθας στὴς ἐρημιές τῆς Σιέρρας Μορένας.

Ἐγέλασε, δείχνων τὰ ὠραῖα κάτασπρα δόντια του κι' εἶπε:

— Χά, χά! δὲν εἶσθε, βλέπω, φοβησιάρηδες! Οἱ περισσότεροὶ ξένοι τρομάζουν καὶ νὰ ἰδοῦν μονάχα τὸ σκύλο μου, ποὺ σεῖς τολμάτε νὰ τὸν χαϊδεύετε. Μὰ κι' αὐτὸς δὲν ὑποδέχεται καλὰ κάθε ξένο. Εἶνε καλὸ σημάδι ποὺ σὲ σὰς

«Γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν καταδίωξίν τους...»

δείχνεται ἔτσι ἡμέρος καὶ ὑποτακτικός. — Τὸ μυρίστηκε ὁ κατεργάρης, πῶς ἀγαποῦμε τὰ ζῶα, εἶπε ὁ Δόναλδ, χαϊδεύων ἀκόμα τὸν Μοῦργο.

Ὁ βοσκὸς ἐξακολούθησε:

— Οἱ Ἰσπανοί, οἱ γείτονές μας, λένε: «Ἄνθρωπο ποὺ τὸν ἀποφεύγουν τὰ παιδιά καὶ τὰ σκυλιὰ, ἀποφεύγετέ τον καὶ σεῖς». Ἐ, ἂν ἔβλεπα τώρα τὸ Μοῦργο μου νὰ σὰς δείχνῃ τὰ δόντια, δὲν θὰ σὰς ὑποπτεύομαι κι' ἐγώ; Γεῖά σας, ἀφεντάδες, καλὴ ἀντάμωσι!

Καί μὲ μεγάλη βήματα, ὁ βοσκὸς ἔφθασε τὸ κοπάδι του.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνη, ὁ σκύλος ποὺ ἐστέκετο νὰ τὸν χαϊδεύουν, ἄρχισε ἄξαφνα νὰ γρυλλίξῃ μὲ θυμὸ. Τὰ παιδιά κύτταζαν γύρω τους κι' εἶδαν ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἀνέβαινε σιγὰ καὶ μὲ προφύ-

λαξί τὸ τραχὺ καὶ γλυστερὸ μονοπάτι τοῦ λόφου. Ἦταν ντυμένος ὡς βουνήσιος. Ἀμα ἄκουσε τὰ γρυλλίσματα τοῦ σκύλου, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς στάθηκε σὰν ἀναποφάσιτος κι' ἔπειτα, διὰ μιᾶς, ἄλλαξε δρόμο.

Ὅσο γρήγορο κι' ἂν ἦταν τὸ πέρασμά του, τὰ παιδιά ἐπρόφθασαν νὰ γνωρίσουν τὸ σημαδεμένο πρόσωπο καὶ τὰ γυρία μάτια τοῦ κακοῦ Ροῦδ Βλάσκου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Ο ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟΣ ΠΥΡΓΟΣ

Ἡ ἱστορία τοῦ μικροῦ Παύλου

Τῆς πρωῒ, ἐνῶ οἱ νεαροὶ μας ἤ-ρωες ἔπιναν τὸν καφέ τους μὲ τὸ γάλα, μπῆκε στὴν κάμαρά τους ὁ στρατηγὸς καὶ τοὺς εἶπε:

— Λοιπὸν, παιδιά, μίλησα μὲ τὸ μικρὸ σας προστατευμένο. Σήμερα εἶνε πολὺ καλλίτερα. Δὲν θὰ μείνῃ στὸ κρεβάτι, παρὰ μιὰ μέρα ἀκόμη. Πρέπει νὰ εἶνε γερὸ παιδί, σκυλοπέτσι, καθὼς λένε, γιὰ ν' ἀνθῇ σὲ τόσες στερήσεις ποὺ ὑπέφερε. Ὅταν ἤμουν στὰς Ἰνδίας, εἶχα στρατιῶτες καὶ τέτοια σκυλοπέτσια καὶ θάθελα πολὺ νάχα τὴν ἴδια κράσι ὅλοι...

— Μάθατε, θεῖε, τίποτε λεπτομέρειες γι' αὐτὸν; ρώτησαν τὰ παιδιά.

— Μάλιστα, ἀποκρίθηκε ὁ στρατηγός. Δὲν εἶνε Ἀσιγγανός, ὅπως τὸν νομίζατε, εἶνε Βάσκοι. Οἱ Βάσκοι, ξέρετε, εἶνε οἱ πρῶτοι-πρῶτοι κάτοικοι τῶν Πυρηναίων, ράτσα ὀλως-διόλου χωριστὴ κι' ἀπὸ τοὺς Ἰσπανοὺς κι' ἀπὸ τοὺς Γάλλους. Ἐχουν δική τους γλῶσσα, δικὰ τους ἔθνη καὶ ἔθιμα. Ὅπως τὰ Πυρηναῖα χωρίζουν τὴν Γαλλία ἀπὸ τὴν Ἰσπανία, ἔτσι κι' οἱ Βάσκοι, οἱ ἀρχέγονοι κάτοικοι τους, βρίσκονται στὴ μέση, νὰ ποῦμε, τῶν δύο λαῶν.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΤΣ' ΟΙ ΛΥΠΕΣ ΜΑΣ

Σύννεφα καὶ κρύβουν τὰστρα,

Ἔτσι οἱ λύπες μας.

Μαύρη νύχτα ξελογιάστρα—

Σύννεφα καὶ κρύβουν τὰστρα,

Ἔτσι οἱ λύπες μας.

Σύννεφα καὶ συχνοβρέχουν

Ἔτσι οἱ λύπες μας.

Ποταμοὶ τὰ δάκρυα τρέχουν—

Σύννεφα καὶ συχνοβρέχουν,

Ἔτσι οἱ λύπες μας.

Σύννεφα καὶ θὰ σκορπίσουν,

Ἔτσι οἱ λύπες μας.

Τὰστρα πάλι θὰ φωτίσουν—

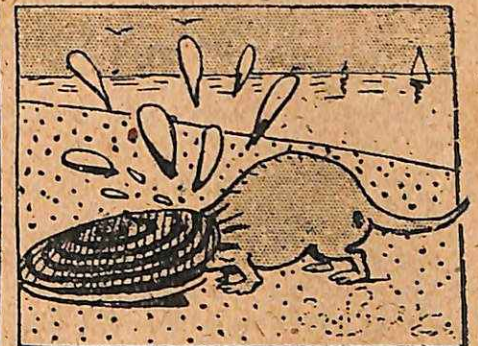
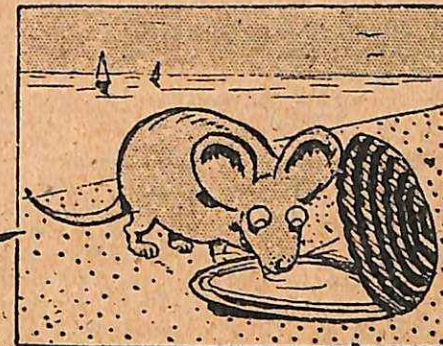
Σύννεφα καὶ θὰ σκορπίσουν,

Ἔτσι οἱ λύπες μας.

[Ἀπὸ τὰ Σπασμένα Μέρματα]

Ἰωάννης Πολέμης

ΜΙΑ ΦΥΣΙΚΗ ΠΟΝΤΙΚΟΠΑΓΙΔΑ

Ἐνα ἡλιοφώτιστο πρωῒνό, ὁ κύριος Διχούδης ὁ Ποντικός τριγύριζε πεινασμένος, ψάχνων νὰ βοῇ τίποτε φαγώσιμο. Ἄξαφνα, ἐκεῖ στὴν ἀμμουδιά, βλέπει ἕνα πιάτο μὲ καπάκι. Τὸ καπάκι ἦταν σηκωμένο καὶ τὸ πιάτο γεμάτο ἀπὸ κάτι τί, ἄσπρο, φαγώσιμο βέβαια ἀφοῦ ἦταν σὲ πιάτο, ἄγνωστο ὅμως σὶν κύριος Διχούδης. —Τί νὰ εἶνε; συλλογίζεται. Φαγητὸ ἢ γλυκίσμα; Γλυκὸ ἢ ἄλμυρό; Γιά, ἂς τὸ δοκιμάσουμε...

Καί χώνει τὴν μουρίτσα του στὸ πιάτο, τὸ μυρίζει, βρίσκει τὴν μουριδιά του ὀρεκτικὴ καί, μὲ πεποίθησιν πιά, δίνει τὴν πρώτην δαγκωμάτιν στὸ μὲς ἐκεῖνο. —Φαγητὸ! συλλογίζεται. Καμωμένο μὲ γάλα καὶ... μὲ ψάρι. Περιέργω ἄλλὰ νόστιμο... Οἱ συλλογισμοὶ του ὅμως μένουν ὡς ἐδῶ. Τὸ «πιάτο» ποὺ δὲν ἦταν παρὰ ἕνα μεγάλο στρεῖδι, ἡλιαζόμενο στὴν ἀμμουδιά, κλείνει τὸ καπάκι του μὲ ὀρμη καὶ

κλώνει τὸ κεφάλι τοῦ κύριος Διχούδης τοῦ Ποντικού! Ἐνας ἔξυπνος ἄνθρωπος ποὺ παρευρέθη ἔς αὐτὴ τὴν σκηνή, συνέλαβε τότε τὴν πρώτην ιδέα τῆς γνωστῆς ἐκείνης ποντικοπαγίδας, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο σιδερένια τόξα, τὰ ὁποῖα κλείνουν ὀρμητικὰ καὶ τσακώνουν τὸν ποντικό. Τὴν ἔφερε βέβαια, δὲν θὰ ἔξερατε ὅμως ὅτι τὸ στρεῖδι ὑπῆρξε τὸ μοντέλο τῆς.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΕΥΝΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΟΥΣΧΡΟΝΙΑ

ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

— Μπα! Σὲ καλὸ σου! Διάλεξες καιρὸ νὰ κινήσῃς γιὰ τὸ χωριό; αἴριο κιόλας; Ἀλήθεια, μὲ τὰ σωστά σου τὸ σκέφτηκες; Μὴν ἤρθες νὰ μοῦ πάρῃς καὶ τὴν ἀδεια; Ἐγὼ νὰ σοῦ τὴ δώσω; Δὲν τραλλάθηκα. Ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ. Τέτοια εὐθύνη δὲν τὴν παίρνω ἐπάνω μου, οὔτε γιὰ σένα, οὔτε γιὰ τὸν πατέρα σου καὶ τὴ μητέρα σου.

«Ἀκουσε, παιδί μου. Χριστοῦγεννα ἔχομε κι' ἐδῶ καὶ σὲ προσκαλῶ νὰ ρθῇς στὸ σπίτι μου νὰ τὰ γιορτάσωμε ὅλοι μαζί. Σὲ περιμένω χωρὶς ἄλλο αἴριο τὸ βράδυ, θάρθῃς μαζί μου στὴν Ἐκκλησιὰ καὶ θὰ περάσῃς καὶ τὲς δύο μέρες μαζί μας.

«Ἀκούς ἐκεῖ! Οὔτε λόγος. Νὰ κινήσῃς γιὰ τὸ χωριὸ μὴνὰ μέρα δρόμο; Δὲν κυττάς τὸ βουνό; Αὐτὸ εἶναι ἀπ' τὸ χιόνι, ὁ δρόμος ἄκοπος. Τί ἤθελες, νὰ σὲ φᾶν οἱ λύκοι; νὰ καθῇς σὲ κανένα ἀνεμόσουρι;

«Πά, πά, πά! Δόξα τῷ Θεῷ, δὲν εἶσαι στὸ χάνι τοῦ Ζυγοῦ. Βρίσκεσαι στὰ Γιάννινα, στὸ σπίτι σου, μὲ τοὺς πατρικούς καὶ τοὺς δικούς σου φίλους. Μὴ σοῦ χρειάζονται τίποτε ἔξοδα; Νὰ σοῦ δώσω. Ὅχι γιὰ τὸ χωριὸ ὅμως...»

Ἔτσι μοῦ μιλοῦσε ὁ Κυρδμητήρης χαϊδευτικά.

— Θὰ πάω, Κυρδμητήρη, τοῦ εἶπα ἐγώ, καὶ ὅταν θὰ γυρίσω θὰ φέρω γράμμα ἀπ' τὴν μητέρα μου ποὺ θὰ σοῦ ζητῇ τὴ χάρη νὰ μὲ συμπαθήσῃς γι' αὐτὴν τὴν παρακοή μου. Μὴ φοβάσαι, Κυρδ-

μήτηρ, ἐμένα δὲ μὲ τρομάζουν τὰ χιόνια! τὰ ἔχω παιγνίδι, τ' ἀλώνισα πολλὰς φορές στὸ κυνήγι. Εἶμαι χωριατόπουλο, γερὸ κορμὶ, κι' ἀπὸ βουνὰ δὲ μοῦ στρίζει τ' αὐτί, οὔτε ἀπὸ δρόμο, οὔτε ἀπὸ κρύα. — Εἶσαι τότε... εἶσαι ἕνα θεότρελλο παιδί, ἕνα κεφάλι ἀγύριστο, μὲ ἀπάντησε ὁ Κυρδμητήρης, τὸ κρίμα στὸ λαίμό σου.

«Ἐγὼ ἀδεια δὲ σοῦ δίνω, οὔτε χρηματα. Ἐγὼ μὲ ἄσπρα μαλλιά τώρα δὲ θὰ παραδεχθῶ ποτὲ τέτοιες παιδικίστιες ἀποκοτιές. Δὲν τόχω στὸ χέρι μου νὰ σὲ δέσω. Κάνε καλὰ μὲ τὸ κεφάλι σου».

Γιὰ πρώτη φορὰ εἶδα τὸν Κυρδμητήρη νὰ κοκκινίσῃ ἀπ' τὸ θυμὸ του. Αὐτὸς ὁ ἀγαθὸς, ὁ γλυκομίλητος, ὁ καλοπροαίρετος γέρος. Ἐμπορος ἀπ' τοὺς πρώτους τότε τῶν Γιαννίνων, παλῆς φίλος τοῦ πατέρα μου, εἶχε ἀναλάβει καὶ τὴν κηδεμονίαν μου ὅταν πῆγα ἀπ' τὸ χωριὸ μου στὸ Γυμνάσιο.

Ὁ ἴδιος ἦταν καὶ ταμίας μου, πάντα πρόσχαρος καὶ μὲ τὸ γέλιο, μ' ἔσφαζε μὲ τὸ βαμπάκι. Ἄν τοῦ ζητοῦσα πενήνην καὶ μούδινε τὰ μισὰ μὲ τὴν πρόσφαση πῶς θέλει νὰ μὲ βλέπῃ συχνότερα, μὴ τύχῃ κι' ἄρρωστήσω καὶ τὸ μάθη ἄργα. Ἄν ἤθελα φορέματα, βιβλία, πετρέλαιο, ξύλα, κάρβουνα, ἔστελνε τὸν ὑπάλληλό του, τὸ Σωτήρη, μαζί μου γιὰ νὰ τὰ πληρώσῃ αὐτὸς καὶ νὰ μὴ γελαστῶ στὸ ψώνισμα. Ἔτσι ὁ Κυρδμητήρης εἶχε βρῇ τὴ μέθοδο νὰ μὲ παύρῃ κατὰ πόδι, χωρὶς νὰ κουνῇ ἀπ' τὴν πολυθρόνα τοῦ μαγαζιοῦ του. Ἦμουν γιὰ τὸν κηδεμόνα μου ἕνα αὐτοκίνητο, ποὺ μοῦ μετροῦσε τὸ τρέξιμό μου στὸν καινούργιο δρόμο τῆς ζωῆς μου ὅχι ἀπὸ τὰ

μύλτια ποῦ παίρνα, ἀλλὰ ἀπὸ τὴ βενζίνη ποῦ μὲ τάγιζε.

Εὐτυχισμένα χρόνια! Ἡ τούρκικη λίρα περνοῦσε τότε 170 γρόσια καὶ μὲ δύο τρία γρόσια κολοτρώγαμε στὴ λοκάντα τοῦ Χασάν ἄγὰ πολλὰ παιδιά ἀπὸ τὸ Γυμνάσιο. Τὸν προτιμοῦσαμε τὸ Χασάν ἄγὰ, νηοφερμένον τότε Ἀνατολίτη, τίμιο κι' ἀπονήρευτο ἄνθρωπο, ἂς μὴν ἤξερε κι' Ἑλληνικά, γιὰτὶ μὲς ἄρξαν τὰ φαγητὰ καὶ τὰ γλυκίσματα τοῦ τὰ Πολίτικα, κι' ἡ τούρκικες πολιτικές του κι' οἱ τεμενάδες ποῦ ἔκανε σ' ἐμὰς τοὺς μικροὺς ἀφέντηδες. Ἔτσι μὲ μιὰ λίρα τὸ μῆνα μὲ τάγιζε μιὰ χαρὰ ὁ Κυρδμητήρης. Ἐνα τᾶλληρο τούρκικο ἀσημένιο εἶχα ὅλο ὅλο ἀπάνω μου, τὴ στιγμὴ ποῦ μ' ἔδωξε ὠρτισμένους γιὰ τὴν ἐπιμονή μου. Ἦταν τὸ κρυφὸ δῶρο τῆς μητέρας μου τὴν ὥρα ποῦ μὲ ξεκινούσε γιὰ τὰ Γιάννινα.

Μ' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ πορέσω δύο μέρες, νὰ πληρώσω τὸ καίκι ποῦ θὰ μὲ περνοῦσε πέρα στὸν Πέρο ἀπὸ τὴ λίμνη καὶ νὰ ξεδέσω καὶ στὸ δρόμο. Πῆγα καὶ τὸ χάλασα, πῆρα κάπου τριάντα γρόσια, ὕστερα τράβηξα γιὰ τὴ Σκόλα ν' ἀσφαλίσω ἀπὸ καίκι. Ἦνεν τὸν Νίκο τὸν Νησιώτη στὰ φαράδια.

«— Νίκο, τοῦ φώναξα, μὲ πᾶς αὐρὸ τὸ πρωῒ πέρα στὸν Πέρο;

—Τί; Μὴν τόβαλες γιὰ τὸ χωριό; μὲ ρώτησε.

—Γιὰ τὸ χωριὸ θὰ πάω, τ' ἀπάντησα.

— Ἀλήθεια; Ζουρλὸς παπᾶς θὰ σὲ βάπτισε.

—Μὲ πᾶς ἢ νὰ βρῶ ἄλλον; τοῦ εἶπα πεισιμαμένος.

—Μπρὲ παιδί, μοῦ εἶπε, δὲ θὰ βρῇς

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλούνται οἱ Συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἔληξεν ἡδὴ ἡ συνδρομή, νὰ σπεύσουν νὰ τὴν ἀνατεώσουν. Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις, καμμία κηθυστέρησις δὲν ἐπιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει τὸ ἔργον μας. Οἱ ἐν Αἰγυπτῷ καὶ Κυπρῷ Συνδρομηταί εἰμποροῦν νὰ στέλλουν τὸ ἀντίτιμον μέσον Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ἢ Τραπεζῆς Ἀθηνῶν, ἢ Τραπεζῆς τῆς Ανατολῆς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 170οῦ Διαγωνισμοῦ Δύσεων Δεκεμβρίου-Φεβρουαρίου
Αἱ λύσεις δέκται μέχρι τῆς 1ης Ἀπριλίου

55. Δεξιόγραφος Λογοπαικτικός

Ἀγάλια-ἀγάλια σεῖς ἀραδιάζετε
Φωνῆεν, ἔθνος, ζῶο τρανό.

Καὶ τ' ὅλον εὐχομαι νὰ δοκιμάσετε

Σ' ὅλο τὸ βίο σας... ἀλλὰ καὶ ἐγώ.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Ἰδεώδους Ἑλλάδος

56. Συλλαβόγραφος

Δυὸ σύμφωνα μετ' κτητικό

Ἄν βάλῃς στὴ γραμμῇ,

Τετράποδο, μὰ πτερωτό,

Θὰ κάμῃς στὴ στιγμῇ.

Ἐστάλῃ ὑπὸ Νίνας Ν. Κοτσία

57. Μεταγραμματισμός

Ὅπως εἶμαι ἀφιμένο

Εἶμαι ὁμορφο πηγνό.

Μ' ἕνα γράμμα ἀλλαγμένο.

Σχῆμα Γεωμετρικό.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Μανὸν

58. Μεταγραμματισμός

Σ' ὅποιον θὰ με πέρῃ,

Γιὰ τιμὴ θὰ δώσω

Δοξασμένη; δάφνη;

Θαλῆρὸ κλωνάρι.

Ἄν μάλ' ἀξῇς ὅμως;

Τώρα τὸ κεφάλι,

Θὰ με ἰδῇ; σὲ βῶδι;

Ἦ καὶ σὲ βουβάδι.

Ἐστάλῃ ἀπὸ τοῦ Χαμόγελο τοῦ Πόνου

49. Πυράμις

+ Οἱ σταυροὶ χωρὰ τῆς Μ. Ἀσίας.

* + * = Ζῶον

** + ** = Νῆσος τῶν Κυκλάδων

*** + *** = Πόλις τῆς Θεσσαλίας

**** + **** = Ἀρχαῖος Ζυγρᾶρος.

Ἐστάλῃ ἀπὸ τῆς Σαπφούς

60. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 = Πόλις Εὐρωπαϊκή.

2 6 4 7 8 = Θεῖον ὄψων.

3 7 5 6 3 8 = Ἀρχαῖος Θεός.

4 6 2 7 3 8 = Ἀστερισμός.

5 4 7 5 1 = Διηγήτηριον.

6 7 4 5 8 = Ζωτικὴ οὐσία.

7 6 7 8 8 5 8 = Ποταμός.

8 4 7 1 5 8 = Πτηνόν.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Βυζαντίου

61 — 65. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν

κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ-

τοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, μετὰ ἢ ἀνεῖ ἀναγραμμα-

τισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ὄνος, ὄκιον, καλός, ἔμπορος, πόνος.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Δαφνοστεφανωμένου Ἡρώος

66. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητουμένων λέ-

ξεων ἀποτελοῦν ἀχανῆ ἀκατοίκητον χώραν, τὰ δὲ

δεύτερα δὲς βελανκινόν.

1. Ἀρχαῖος Θεός. 2. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 3.

Ἐπίρρημα χρόνου. 3. Πόλις τῆς Γερμανίας. 5.

Ναρκυτικόν. 6. Ἀρχαῖα πόλις.

Ἐστάλῃ ἀπὸ τοῦ Δοξασμένου Εἰκοσιένα

67 Γρίφος

ἀρ κτ' 1
ἀρ ἀρ κτ' κτ' 1 1
ετ ετ σταθ R E
ἀρ ἀρ κτ' κτ' 1 1
ἀρ κτ' 1

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Νίκης

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ 28ου φύλλον

366. Συμεών (Σημ, αἰών.) — 367. Βενετία

(βέ, ναί τί, α.) — 368. Κολοῦς-κλοιός. — 369.

Σάμος-σανός.

370. ΠΑ Α ΝΟΣ 371-375. Διὰ

ΛΑΙ-ΓΡΙ-ΛΑ

ME-ΔΙ-Ο-ΛΑ-NON

PI-ΧΟΙ-ΛΟ

ΚΟ ΡΟΣ ΓΟΣ

380. 1. Τὸ ἔλατον (ἐλαττον). 2. Πέντε (σ, π,

ρ, ν, τ.) 3. Τὸ ἐλατήριον (ἐλα, τυρίον) 4. Ὁ

Εἰρηνικός. 5. Ἡ ἀποχή. — 381. ΔΑΝΙΑ (σά-

Δον, Αἰγύτιον, γωνία, Ἀντίδα, Ἐκδοή.) —

382. Δουλεῦτης περίφανος, πάντα πεντασέλιος.

— 383. Ἐσώσας ὡς οἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι

(ἔς ὡς ἄς - ὡς εἰ; ἄς - εἶνε λιγὸν - νόσοι.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[IH'—37]

Τρελλῇ Ἀγάτῃ, εὐχαριστῶ δέχομαι τετράδιον

ἔστειλα. — Τετὰ, 13η Μαΐου 1915, τετρά-

δια ἔστειλα, ἰδικὰ σας δὲν ἔλαβα διατί;

Καρυντῆς

[IH'—44]

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

Ὑποψηφία Δημοψηφίσματος τοῦ 1917

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

[IH'—45]

Ἐχουσα συμπληρωμένον Δεύκωμα τετραδίων

Μ. Μυστικῶν, δηλῶ, ὅτι δὲν ἀνταλλάσσω

πλέον τοιούτα, εὐχαριστοῦσα θερμῶς τοῦ; εὐγενῶς

προτείναντας μοι ἀνταλλαγῇ.

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

[IH'—46]

Οἱ, ὅλοι ψηφίσατε τὴν

ΙΔΕΩΔΗ ΕΛΛΑΔΑ

ΛΕΩΝ ΤΗΣ ΧΑΙΡΩΝΕΙΑΣ

[IH'—47]

Ματαιοπούλα, Ἐρημίτη, Δικέφαλε Ἀστέ,

Μικρὸ Σουλιάτη, Κοσμοκράτωρ, καθυστε-

ρεῖτε Μ. Μυστικά.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΙΑΣ

[IH'—48]

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

[IH'—49]

Προσέχετε! Ἦλθα ἀπὸ τὸ Ἀρσάκειον τρελλῇ

νὰ σας τρελλάνω, νὰ σας ἀνακατέψω νὰ σας

χαλάσω ὅλα.

Τρελλοαρσάκειός

[IH'—50]

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

Λέξαντες τοῦ πρώτου ἐξημήνου καὶ γενομένων

ἀρχαιρεσιῶν ἀποτελέσθη τὸ διακηκτικὸν συμ-

βούλιον ἐκ τῶν ἑξῆς: Πρόεδρος: Κωνσταντῖνος

Δάβαρο. Ἀντιπρόεδρος: Ἑλληνικὸ Μεγα-

λεῖο Γραμματεῖς: Βασίλειος Χάλης. Τα-

μίας: Γαλιανὴ Σαυροφόρα. Ἐκτελετὴς: Γι-

ούκτας Σύμβουλος: Ἑλλάς τοῦ Ρήγα.

Στὸν πρώτον διαγωνισμό μας ἐδραβεύθησαν τὰ

Μ. Μ. τῆς Σημαίας τῆς Ἀνεξαρτησίας.

Χάριν τῶν μελῶν ἰδρύθη βιβλιοθήκη εὐρισκα-

μένη εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ συλλόγου.

Β'. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ. Ποία ἡ μεγα-

λυτέρα ἐπιδοθαιμα σας; Ἀπαντήσεις δέκται

μέχρι τέλους Φεβρουαρίου. Βραβεῖον: τόμος τῆς

Διαπλάσεως τῶν 3. δρχ. Ἀπευθυντέον: Β.

Βλαδιάν, Ἀγροῦδου 9, Ἀθήνας.

ΝΕΑ ΔΙΑΤΙΜΗΣΙΣ
ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἐπειδὴ οἱ Τόμοι τῆς «Διαπλάσεως» ὁλονέν ὀλιγοστεύουν καὶ, ὡς ἐκ τῆς ἐλ-
λείψεως χάριτος, κάθε ἀντύπωσις εἶνε
σήμερον ἀδύνατος, ἀναγκαζόμεθα νὰ
διατιμώσωμεν τοὺς ὀλίγους ποὺ μᾶς μέ-
νουν ὡς ἑξῆς:

Α'. — ΟΛΟΙ ΟΙ ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ Α' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879—1893)
ΔΡΑΧΜΑΣ 3 ΕΚΑΣΤΟΣ

Καὶ ταχυδρομικῶς: Διὰ τὸ Ἐσωτε-
ρικόν 3.20. Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν 3.50.

Β'. — ΟΛΟΙ ΟΙ ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894—1917)
ΔΡΑΧΜΑΣ 10 ΕΚΑΣΤΟΣ

ΚΑΙ ΔΡΑΧΜΑΣ 15 ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ
Ταχυδρομικῶς δέ: Διὰ τὸ Ἐσωτερι-
κόν, ἄδεται 10.50, χρυσόδετος 16.50.
Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν ἄδεται 11.50, χρυ-
σόδετος 16.50.

Ἐχουν ἔξαντληθῇ ὁλοτελῶς οἱ
ἑξῆς Τόμοι τῆς Α' Περιόδου: 2ος,
3ος, 8ος, 11ος, 13ος, 15ος, 17ος, 23ος.
Μὴ παραγγέλλετε ἀπὸ αὐτοὺς.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΟΜΟΥ
ΤΟΥ 1917

Ἐπειδὴ τώρα τὰ δεικτικά στοιχίζουσιν
πολύ, ἐλάχιστα Καλύμματα ἐκάμειν.
Οἱ θελοῦντες νὰ προμηθευθοῦν, διὰ νὰ
χρυσόδεθουσιν εἰς τόμον τὰ φυλλάδιά
των τοῦ 1917, πρέπει νὰ ἐμβάσουν
Δραχ. 3.50 διὰ τὸ Καλύμμα καὶ 30
λεπτά διὰ ταχυδρομικά

ΟΙ ΛΥΤΑΙ
ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ὅσον αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλάδιον,
ἐλήφθησαν ἀπὸ 27 Δεκεμ. — 2 Ἰανουαρ.

ΑΘΗΝΩΝ: Σπ. Π. Νικολαΐδης, Ἀντ. Β. Μυ-
ζήθρας, Ἄννα Β. Μιζήθρα, Ἰω. Γ. Κουλουριώ-
της, Θεόδωρος Κουτσίνος, Ἰω. Κ. Σκυρίδωνος

Β. Κουλουριώτης, Ἐδ. Μποροναῖος, Ἰω. Σταυ-
ρίνης, Παν. Ἀδ. Φυλλόγλου, Ἰω. Φ. Γενεράλης

Π. Α. Βαρθολομαῖος, Ἀπολλοῦτος Τσιαντάφυλ-
λος, Ἀντ. Γ. Παντελῆς, Καλλιόπη Γ. Παντελῆ

Γ. Οικονομοπούλου, Ζαχ. Σπένδος, Α. Γ. Χαλ-
μπούροπούλου, Ἀναστ. Ἐμμανουήλδης, Παρά

σκεψή Καρυώτου, Μάνθος Γ. Καρυώτης, Ἐδωγ.

Β. Παντοῦδης, Ἰω. Στ. Πολυζωδῆς, Γεώργ.

Γεωργίου, Ἐμμ. Μπουλάκης, Ἀνδρ. Α. Υα-
ράνης, Γ. Ν. Σταυροπούλου, Ἰω. Σ. Παππάς

Μ. Γ. Εὐαγγελόπουλος, Μαργαρίτα Σταυροπι-
ράνου, Τσιτσάκης Κρόβερτος, Δημ. Α. Γερανα-

νης, Περ. Μοιραῖος, Κικίρων.

ΑΙΓΙΟΥ: Σπ. Μ. Βασιλόπουλος.

ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Κωνστ. Γ. Σταυροπούλου.

ΑΗΜΗΤΕΑΝΗΣ: Σάσα Α. Γιαλούρη, Χαρί-
κλεια Δελγιάννη.

ΘΗΒΩΝ: Κωνστ. Γ. Χαριώτης.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Βασ. Α. Γαλιόπουλος, Ἀδ. Θεο-
δώροπούλου, Ἰω. Μακαρόνας, Περικλ. Α. Γου-

λιόπουλος.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Σπ. Σταθός.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Ἑλένη Κουκοτάρα, Ἀλεξ. Χο-
λέβας.

ΠΑΤΡΩΝ: Μαργαρίτα Ράπτου, Γ. Π. Τει-

ανταφυλόπουλος, Ἀνδρ. Βλαχούτσικος.

ΠΕΡΙΦΛΩΣ: Α. Κ. Γούσης, Π. Κ. Κουτοῦλης,

Δημ. Π. Μάνος, Α. Δεμπίσης, Γεώργ. Γκοῦβαρης,

Γεώργ. Ἠλ. Κουκάς, Σπ. Β. Βαλασάκης.

ΠΥΡΓΟΥ: Ἀσπύ Κ. Παπανικολάου.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Δημ. Χρηστίδης.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ἐδωγ. Χρ. Τσιρικίτης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ δνόματα ἐτέθησαν εἰς
τὴν κληρωτικὴν καὶ ἐληφθῆσαν οἱ ἑξῆς δύο:

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛΙΔΗΣ ἐν Ἀθή-

ναῖς καὶ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ Γ. ΜΑΚΑΡΩΝΑΣ ἐν

Καλαμῶσι, οἱ ὅποιοι ἐνεγορεύθησαν διὰ τρεῖς μῆ-

νος, ἀπὸ τῆς Φεβρουαρίου,